

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2014 r. – PT Pelita Agung Agrindustri przeciwko Radzie**(Sprawa T-121/14)**

(2014/C 112/77)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* PT Pelita Agung Agrindustri (Medan, Indonezja) (przedstawiciele: F. Graafsma i J. Cornelis, lawyers)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na stronę skarżącą; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca utrzymuje, iż porozumienie antydumpingowe WTO nie zezwala na dostosowanie kosztów tylko z tego powodu, że są one niższe niż ceny na innych rynkach lub że zostały „zniekształcone” w wyniku interwencji rządu. Należy zatem uznać, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) nie znajduje zastosowania w zakresie, w jakim przepisy te przewidują taką możliwość dostosowania kosztów.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca utrzymuje, że dostosowanie kosztów surowego oleju palmowego (CPO) w niniejszej sprawie stanowi naruszenie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W szczególności strona skarżąca podnosi, co następuje:
  - brak jest niezbędnego dowodu, na podstawie którego stwierdzono, że ceny CPO na rynku indonezyjskim są zniekształcone, a Rada i Komisja Europejska (zwane dalej „instytucjami”) popełniły oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że ceny CPO na rynku indonezyjskim są zniekształcone;
  - poprzez zastosowanie referencyjnej ceny eksportowej w celu dostosowania kosztów instytucje nie dokonały tego dostosowania ani na „stosownej podstawie”, co nakazuje art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ani w oparciu o „źródła które nie są dotknięte takimi zakłóceniami”; oraz
  - art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zezwala na dostosowanie kosztów w sytuacjach, w których ceny są zwyczajnie i rzekomo „niskie”.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca utrzymuje, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, iż ceny nabycia CPO przez stronę skarżącą od podmiotów powiązanych były zniekształcone. W szczególności instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że ceny nabycia CPO przez stronę skarżącą od spółek powiązanych nie były ustalane zgodnie z zasadą ceny rynkowej.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że określając odpowiednią marżę zysku, Rada nie wywiązała się z obowiązku prawnego ustanowionego w art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym przepisem wysokość odpowiedniego zysku nie może przekroczyć zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca utrzymuje, że poprzez odmowę dokonania odpowiedniego dostosowania w związku z podwyżką ceny wynikłą z certyfikacji zgodności na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, instytucje w sposób oczywisty wypaczyły fakty i naruszyły art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ceny eksportowe stosowane przez stronę skarżącą nie były obiektywnie porównywalne z ceną docelową przemysłu unijnego. Ponadto, odmawiając dokonania koniecznego dostosowania w związku z certyfikacją na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, instytucje w sposób bezprawny dopuściły się dyskryminacji strony skarżącej w stosunku do innych producentów indonezyjskich.
6. Zarzut szósty, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i popełniły oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że regulacje dotyczące podwójnego liczenia nie przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł unijny.
7. Zarzut siódmy, w którym strona skarżąca podnosi, że instytucje nie uwzględniły informacji i argumentów przedstawionych przez nią w toku dochodzenia. W konsekwencji instytucje nie tylko uchybiły ciężącemu na nich zobowiązaniu do zachowania należytej staranności i przestrzegania zasady dobrej administracji poprzez niestaranne i stronnicze zbadanie wszystkich stosownych dowodów, które zostały im przedłożone, ale także uchybiły zobowiązaniu ciężącemu na nich na mocy art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, a także ustanowionemu w art. 296 TFUE obowiązkowi przedstawienia uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2014 r. – Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-126/14)

(2014/C 112/78)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji i załącznika do niej w zakresie, w jakim dotyczą one odsetek w wysokości 4 703 231,78 EUR, których naliczenia – jak podniesiono – niezgodnie z prawem zaniechały Niderlandy w związku z szeregiem wierzytelności związanych ze zwłoką w zapłacie opłat dodatkowych i bezprawnie wypłaconych refundacji wywozowych;
- pomocniczo stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji i załącznika do niej w zakresie, w jakim dotyczą one odsetek w wysokości 3 208 935,04 EUR, których naliczenia – jak podniesiono – niezgodnie z prawem zaniechały Niderlandy w związku z szeregiem wierzytelności związanych ze zwłoką w zapłacie opłat dodatkowych i bezprawnie wypłaconych refundacji wywozowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy stwierdzenia nieważności w części decyzji wykonawczej Komisji 2013/763/EU z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektórych wydatków poniesionych przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 8743) (Dz.U. L 338, s. 81)

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja nie została uzasadniona w sposób logiczny i zrozumiały.